

Arrest

nr. 163 532 van 4 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. VAN DER LINDEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de Hazara bevolkingsgroep te behoren. U bent geboren in het dorp Kamarak in het district Malistan van de provincie Ghazni. Toen u tien of elf jaar oud was verliet u samen met uw vader en zus Kamarak Afghanistan en vestigde uw gezin zich in Esfahan in Iran. In Iran verbleef u ongeveer vier jaar. Na één jaar verbleef u bij uw oom, A.(...) K.(...). U werd door uw oom aangespoord om Iran te verlaten en in België asiel aan te vragen. Later vernam u dat oude vijanden van uw vader de intentie hadden uw familie te vermoorden. Uw vader bleek immers tot de taliban te behoren en had verschillende mensen lastiggevalen. U kwam ook van uw oom te weten dat uw vader bij drugshandel betrokken was. Tijdens uw verblijf in Europa werd uw vader door zijn vijanden

vermoord. Na omzwervingen in Europa, waaronder een verblijf van elf maanden in Griekenland, kwam u op 2 juli 2006 in België aan. De volgende dag diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Dit verzoek werd op 15 mei 2007 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geweigerd aangezien u geen concrete informatie kon verschaffen over de oorzaak van uw problemen - de problemen van uw vader en u geen concrete feiten aanbracht die erop zouden wijzen dat u persoonlijk een risico op vervolging liep. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) weigerde u op 14 september 2007 de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus omdat deze evenmin geloof hechtte aan uw beweerde problemen.

Op 26 november 2007 diende u bij de DVZ een tweede asielaanvraag in omdat u nog steeds de vijanden van uw vader vreesde bij een terugkeer naar Afghanistan. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een verklaring van uw oom neer waarin werd gesteld dat u gevaar liep in Iran. Dit verzoek werd op 4 april 2008 door het CGVS andermaal geweigerd aangezien er geloof kon worden gehecht aan uw beweerde problemen, noch aan uw beweringen inzake uw verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. Op 11 juli 2008 besloot ook de RVV u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Op 14 november 2008 diende u een derde asielaanvraag in bij de DVZ. U baseerde zich in het kader van deze aanvraag opnieuw op de problemen die u naar aanleiding van uw eerdere asielaanvragen aanhaalde en legde ter staving een taskara neer. Op 26 januari 2009 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde risico. Op 27 april 2009 bevestigde de RVV de eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS omdat deze geen enkel geloof hechtte zowel aan uw beweerde problemen, als aan uw beweringen inzake uw profiel van Afghaans vluchteling in Iran.

Op 27 januari 2014 diende u, zonder naar Afghanistan te zijn teruggekeerd, een vierde asielaanvraag in. U verwijst in het kader hiervan naar de moord op uw vader en uw vrees eveneens door zijn vijanden te zullen worden vermoord. Een jaar voor uw aanvraag zou u van uw oom hebben vernomen dat u niet mocht terugkeren naar Afghanistan omdat u nog steeds werd gezocht door de moordenaars van uw vader. Verder verwijst u naar uw verblijf in een kerk in Brussel sinds september 2013. Bovendien verklaart u dat u zowel in Brussel, als in Gent verschillende keren deelnam aan betogingen gericht op het verkrijgen van verblijfsdocumenten.

U legt in het kader van uw vierde aanvraag geen bijkomende documenten neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u ook in het kader van uw vierde asielaanvraag een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. In het kader van uw vierde asielaanvraag verwijst u immers hoofdzakelijk naar elementen die u reeds in uw eerdere aanvragen aanhaalde en naar elementen die in het verlengde ervan liggen. Zo verwijst u naar de moord op uw vader en uw vrees eveneens door diens vijanden te zullen worden vermoord (CGVS 2/04/2014, pp.3-5 en p.14 en 15). In het kader van uw eerdere asielaanvragen oordeelden de Commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beide dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw vluchtmotieven vanwege het ongeloofwaardig karakter van uw beweringen over de problemen van uw vader. In het kader van uw vierde aanvraag brengt u geen elementen aan die de geloofwaardigheid van uw beweringen hieromtrent kunnen herstellen. De geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband wordt in tegendeel bijkomend ondergraven door u verklaringen in het kader van uw vierde aanvraag. Zo blijkt u, ondanks de opmerkingen die in dit verband in het kader van uw eerdere aanvragen werden gemaakt en het contact dat u een jaar voor uw huidige aanvraag had met uw oom, nog steeds niet over bijkomende informatie te beschikken over het tijdstip en de wijze waarop uw vader om het leven kwam (CGVS 2/04/2014, p.5 en p.10).

Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen over de problemen van uw vader met enkele Afghaanse mannen kan er in het kader van uw vierde asielaanvraag ook geen geloof worden gehecht aan de nieuwe elementen die in het verlengde van deze problemen zouden liggen namelijk het feit dat u nog steeds wordt gezocht door de moordenaars van uw vader.

Ook de vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van uw profiel van Afghaans vluchteling in Iran worden in het kader van uw vierde aanvraag niet weerlegd. U bracht in het kader van uw vierde asielaanvraag immers geen enkel element aan dat verband houdt met uw, ongeloofwaardig geachte, beweringen inzake uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België.

Ook de overige nieuwe elementen die u in het kader van uw vierde asielaanvraag aanbracht –uw verblijf in een kerk en uw deelname aan protestacties gericht op het verkrijgen van verblijfsrecht in België– zijn niet van aard een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken. U slaagde er in het kader van uw vierde asielaanvraag immers niet in om het eventuele risico op vervolging

of ernstige schade in Afghanistan dat hieruit zou volgen concreet te duiden. Hiernaar gevraagd stelde u immers niet te weten of deze activiteiten problemen zouden opleveren bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (CGVS 2/04/2014, p.12). Wat betreft uw verwijzing naar uw verblijf in een kerk in België (CGVS 2/04/2014, p.12) moet overigens worden gesteld dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt niet blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Het voorgaande laat ook in het kader van uw vierde asielaanvraag toe te stellen dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Daarnaast dient benadrukt te worden dat uw eerdere asielaanvragen door het CGVS werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er onder meer geen geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Iran en uw afkomst uit het dorp Kamarak in het district Malistan van de provincie Ghazni. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw komst naar België, verkeerde de Commissaris-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonde u aan dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Beide beslissingen en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Uw cassatieberoep tegen beide arresten werd verworpen door de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens wanneer er een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. U bracht in het kader van uw vierde asielaanvraag geen dergelijke elementen aan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan (CGVS, p. 7). U werd er op gewezen dat u niet kan volstaan met het louter verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw herkomst en eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent op zich geen reden is om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen, maar dat het dan wel uw plicht is om de waarheid te vertellen. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal werd een specifiek onderzoek gevoerd naar uw herkomst en het netwerk waarop u in geval van terugkeer zou kunnen steunen. Er is gebleken dat u over beide zaken geen eerlijk zicht wenst te bieden. Met betrekking tot uw mogelijk netwerk beweert u geen familieleden of kennissen meer te hebben in Afghanistan (CGVS 2/04/2014, p.11) en enkel nog contact te hebben met u oom die in Iran verblijft. De geloofwaardigheid van uw beweringen inzake dit

gebrek aan (familiaal) netwerk in Afghanistan wordt echter ernstig ondermijnd door de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van uw vader en diens dood.

Er moet dan ook besloten worden dat uw profiel van alleenstaande minderjarige in geval van terugkeer allerm minst is aangetoond. Door het feit dat u manifest weigert hierop een eerlijk zicht te bieden, ontstaat er een duidelijk vermoeden dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst wel degelijk op een netwerk kan terugvallen en moet gesteld worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat dit netwerk zich bevindt in een gebied waarvan voor burgers die eruit afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van “de zorgvuldigheidsplicht”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan

sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat verzoeker zijn problemen onvoldoende aannemelijk maakte. Bij arrest met nummer 1 729 van 14 september 2007 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde problemen, noch aan zijn verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. Bij arrest met nummer 13 995 van 11 juli 2008 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen dit arrest ingediend cassatieberoep werd door de Raad van State ontoelaatbaar bevonden. In het kader van verzoekers derde asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde problemen, noch aan de verklaringen aangaande zijn recente verblijfssituatie. Bij arrest met nummer 26 482 van 27 april 2009 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen dit arrest ingediend cassatieberoep werd door de Raad van State ontoelaatbaar bevonden.

In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad in het kader van de huidige en vierde asielaanvraag evenmin de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: *“Er dient te worden opgemerkt dat u ook in het kader van uw vierde asielaanvraag een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoelt in de Vluchtelingenconventie van Genève of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. In het kader van uw vierde asielaanvraag verwijst u immers hoofdzakelijk naar elementen die u reeds in uw eerdere aanvragen aanhaalde en naar elementen die in het verlengde ervan liggen. Zo verwijst u naar de moord op uw vader en uw vrees eveneens door diens vijanden te zullen worden vermoord (CGVS 2/04/2014, pp.3-5 en p.14 en 15). In het kader van uw eerdere asielaanvragen oordeelden de Commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beide dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw vluchtmotieven vanwege het ongeloofwaardig karakter van uw beweringen over de problemen van uw vader. In het kader van uw vierde aanvraag brengt u geen elementen aan die de geloofwaardigheid van uw beweringen hieromtrent kunnen herstellen. De geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband wordt in tegendeel bijkomend ondergraven door u verklaringen in het kader van uw vierde aanvraag. Zo blijkt u, ondanks de opmerkingen die in dit verband in het kader van uw eerdere aanvragen werden gemaakt en het contact dat u een jaar voor uw huidige aanvraag had met uw oom, nog steeds niet over bijkomende informatie te beschikken over het tijdstip en de wijze waarop uw vader om het leven kwam (CGVS 2/04/2014, p.5 en p.10).*

Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen over de problemen van uw vader met enkele Afghaanse mannen kan er in het kader van uw vierde asielaanvraag ook geen geloof worden gehecht aan de nieuwe elementen die in het verlengde van deze problemen zouden liggen namelijk het feit dat u nog steeds wordt gezocht door de moordenaars van uw vader.

Ook de vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van uw profiel van Afghaans vluchteling in Iran worden in het kader van uw vierde aanvraag niet weerlegd. U bracht in het kader van uw vierde asielverzoek immers geen enkel element aan dat verband houdt met uw, ongeloofwaardig geachte, beweringen inzake uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België.

Ook de overige nieuwe elementen die u in het kader van uw vierde asielverzoek aanbracht –uw verblijf in een kerk en uw deelname aan protestacties gericht op het verkrijgen van verblijfrecht in België– zijn niet van aard een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken. U slaagde er in het kader van uw vierde asielverzoek immers niet in om het eventuele risico op vervolging of ernstige schade in Afghanistan dat hieruit zou volgen concreet te duiden. Hiernaar gevraagd stelde u

immers niet te weten of deze activiteiten problemen zouden opleveren bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (CGVS 2/04/2014, p.12). (...)

Het voorgaande laat ook in het kader van uw vierde asielaanvraag toe te stellen dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Daarnaast dient benadrukt te worden dat uw eerdere asielaanvragen door het CGVS werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er onder meer geen geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Iran en uw afkomst uit het dorp Kamarak in het district Malistan van de provincie Ghazni. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw komst naar België, verkeerde de Commissaris-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonde u aan dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Beide beslissingen en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Uw cassatieberoep tegen beide arresten werd verworpen door de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens wanneer er een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. U bracht in het kader van uw vierde asielaanvraag geen dergelijke elementen aan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan (CGVS, p. 7). U werd er op gewezen dat u niet kan volstaan met het louter verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw herkomst en eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent op zich geen reden is om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen, maar dat het dan wel uw plicht is om de waarheid te vertellen. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal werd een specifiek onderzoek gevoerd naar uw herkomst en het netwerk waarop u in geval van terugkeer zou kunnen steunen. Er is gebleken dat u over beide zaken geen eerlijk zicht wenst te bieden. Met betrekking tot uw mogelijk netwerk beweert u geen familieleden of kennissen meer te hebben in Afghanistan (CGVS 2/04/2014, p.11) (...). De geloofwaardigheid van uw beweringen inzake dit gebrek aan (familiaal) netwerk in Afghanistan wordt echter ernstig ondermijnd door de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van uw vader en diens dood.

Er moet dan ook besloten worden dat uw profiel van alleenstaande minderjarige in geval van terugkeer allerm minst is aangetoond. Door het feit dat u manifest weigert hierop een eerlijk zicht te bieden, ontstaat er een duidelijk vermoeden dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst wel degelijk op een netwerk kan terugvallen en moet gesteld worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat dit

netwerk zich bevindt in een gebied waarvan voor burgers die eruit afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan dat hij volhardt in zijn verklaringen en van mening is dat deze steeds coherent en zonder tegenstrijdigheden zijn geweest. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker zodoende geen afbreuk doet aan de in de bestreden beslissing gemotiveerde bevinding dat hij doorheen zijn verklaringen het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt. Zijn algemeen betoog aangaande de objectieve en subjectieve elementen van het begrip ‘redelijke vrees’ vermag zulks evenmin.

Verder stelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal meent dat hij zijn werkelijke verblijf voorafgaand aan zijn komst naar België verzwijgt. Volgens het Commissariaat-generaal zou enkel verzoekers Afghaanse nationaliteit niet genoeg zijn voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus maar zou het niet voorhanden zijn van een recent verblijf in Afghanistan dan weer geen reden zijn om deze status te weigeren. Het is volgens verzoeker duidelijk dat het Commissariaat-generaal van twee walletjes eet en zich verschuilt achter het argument dat hij de waarheid niet zou vertellen over zijn werkelijk verblijf alvorens in België asiel aan te vragen. De Raad stelt vast dat verzoeker met een dergelijke algemeen betoog nog steeds geen zicht biedt op de verblijfplaatsen alwaar hij voor zijn komst naar België heeft verbleven.

Verzoeker gaat bovendien voorbij aan de volgende concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing:

“(…) Daarnaast dient benadrukt te worden dat uw eerdere asielaanvragen door het CGVS werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er onder meer geen geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Iran en uw afkomst uit het dorp Kamarak in het district Malistan van de provincie Ghazni. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw komst naar België, verkeerde de Commissaris-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonde u aan dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Beide beslissingen en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Uw cassatieberoep tegen beide arresten werd verworpen door de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens wanneer er een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. U bracht in het kader van uw vierde asielaanvraag geen dergelijke elementen aan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan (CGVS, p. 7). U werd er op gewezen dat u niet kan volstaan met het louter verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw herkomst en eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent op zich geen reden is om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen, maar dat het dan wel uw plicht is om de waarheid te vertellen. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. (...)”.

Bij verzoekers eerdere asielaanvragen is reeds komen vast te staan dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn verblijf in Iran en zijn afkomst uit het dorp Kamarak in het district Malistan van de provincie Ghazni. De Raad wijst verzoeker erop dat de Belgische asielinstanties zijn nood aan internationale bescherming niet kunnen beoordelen indien hij hen geen duidelijk en correct beeld geeft van de plaatsen – hetzij in hetzij buiten Afghanistan – waar hij gedurende de laatste jaren voorafgaand aan zijn komst naar België daadwerkelijk heeft verbleven. Door

te verwijzen naar zijn Afghaanse nationaliteit toont verzoeker niet aan dat hij oorspronkelijk afkomstig is uit de Afghaanse provincie Ghazni, noch dat hij enkele jaren als vluchteling in Iran verbleef vooraleer naar België te komen.

Waar verzoeker een overzicht geeft van zijn verblijfplaatsen doorheen de jaren en meent dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat hij zijn zogenaamde werkelijke verblijf zou verzwijgen, doet hij geen afbreuk aan de concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Vervolgens schetst verzoeker volgende hypothesen waarvan volgens hem moet worden uitgegaan indien hem de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming wordt geweigerd: ofwel zal blijken dat verzoeker onverwijderbaar is en zal hij verder illegaal vertoeven in België, ofwel zal hij naar Afghanistan worden uitgewezen. In beide gevallen komt het er volgens verzoeker op neer dat de nodige hulp of bescherming niet wordt toegekend en dat hij zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende omstandigheden. Hij verwijst in dit verband naar bepaalde richtlijnen van UNHCR over Afghaanse asielsezoekers en een aantal daarin vermelde publicaties, alsook naar een bericht van Human Rights Watch ter illustratie van de penibele situatie waarin Afghaanse Hazara's zich zouden bevinden. Daarnaast haalt hij twee rapporten aan over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en een rapport met betrekking tot de situatie van IDP's in Afghanistan. Dit laatste rapport is volgens verzoeker zeer belangrijk "*aangezien verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan hoogstwaarschijnlijk zelf een IDP zal worden*". Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing geen enkel spoor terug te vinden is over de actuele veiligheidssituatie, de moeilijkheden in geval van terugkeer, de blootstelling aan discriminatie, aanvallen, etc. omwille van verzoekers Hazara-origine en dit ondanks de online beschikbaarheid van genoemde rapporten. Tot slot acht verzoeker een terugkeer naar Iran evenmin een optie omdat Afghaanse Hazara's ook daar niet veilig zouden zijn. Verzoeker haalt diverse publicaties aan waaruit dit zou blijken.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), is de Raad van mening dat voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en algemene rapporten niet kan volstaan met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet loopt. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van huidige asielaanvraag geen elementen aanbracht die afbreuk vermogen te doen aan de vaststelling dat hij zijn recente afkomst uit zijn beweerde regio van afkomst niet aannemelijk maakt. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

Hoewel verzoekers Hazara-origine een element is dat *in casu* niet ter discussie staat, volstaat het citeren uit documenten aangaande de situatie van Hazara's in Afghanistan of Iran niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad stelt tevens vast dat de door verzoeker ter zitting van 15 januari 2016 bij aanvullende nota neergelegde Afghaanse identiteitsdocumenten (*taskara*) van zijn vader niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor deze documenten dan ook niet in overweging worden genomen. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoeker geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Tot slot wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op

hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bevelen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF